

Ξενόπουλο, τὸν κ. Βάκο, πού εἶναι καὶ μισοδικοὶ τοὺς, θάχει ἴσως αὐριο καὶ τὸν κ. Μιστριώτη καὶ τὸν κ. Πάπ, θάχει βέβαια ἕλον τὸν κόσμον μὴ μέρη, γιατί γι' αὐτὸ ἴσα ἴσα ἀγωνίζεται, ὅχι νὰ φτειαῖξει δημοτικιστὲς, ἀλλὰ νὰ πείσει τὸν κόσμον πὺς οἱ δημοτικιστὲς δὲν εἶναι προδότες καὶ ἀγράμματα.

Αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς Ἑταιρίας, νὰ τὸ ξέρετε, κ' ἔχουν ἄδικον μεγάλο ὅσοι τῆς ρήχουνται. Ἀλλοίμενον, τόσο πικὰ σκλαβώθηκε αὐτὸς ὁ τόπος πού νὰ μὴ μποροῦνε ἑκάτὸ διακόσιοι ἄνθρωποι νὰ λένε καὶ νὰ δείχνουν πὺς δὲν εἶναι ἠλίθιοι; Πρέπει ὅλοι μας νὰ σκεφτόμαστε σὰν τὸν κ. Δαμβέργη καὶ νὰ πολεμοῦμε σὰν τοὺς κ. κ. Ἐσπερινούς» μὲ ψευτιὲς καὶ μὲ συκοφαντίες;

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ

(ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΟΥ κ. Δ. ΖΗΛΟΥ)

50

Τώρα τὰ πουλιά τώρα τὰ χελιδόνια
τώρα οἱ πέρδικες τώρα λαλοῦν καὶ λέγουν:
—Ἐύπνα, ἀφέντη μου, ξύπνα ἀγκάλιασε
ματάκια καὶ φρυδάκια καὶ ἄσπρονε λαιμὸ,
βυζιά σὰν πορτοκάλια.—Ὁχ τὰ μπεζέρισα
τσιμπώντας καὶ φιλιώντας καὶ ἀγκαλιάζοντας.

51

Μιά παρασκευὴ καὶ ἓνα σαβανοβράδι
μάννα μ' μέδιωχε ἀπὸ τὰ πατρικά μου
πέρνω ἓνα στρατι, στρατι τὸ μονοπέτι,
βρίσκω ἓνα δεντρί ψηλὸ σὰν κυπαρίσι,
στέκω τὸ ρωτῶ καὶ τὸ βαριζετάζω:
—Ἐχω δυὸ λόγια νὰ σοῦ πῶ, τρία νὰ σοῦ μιλήσω,
μάννα μ' μέδιωξε ἀπὸ τὰ πατρικά μου,
ἔς ἔχεις τὸ πού νὰ μείνω ἀπόψε.
—Νὰ ἡ ρίζα μου, δέσε τ' ἄλογο σου,
νὰ τὰ κλώνια μου, κρέμα τὰ ἄρματά σου,
νὰ καὶ ὁ ἥσκιος μου, πέσε καὶ ἀποκοιμήσου.

52

—Κόρη μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά καὶ μὲ τὰ μάβρα μάτια,
κατέβα κάτου καὶ ἀνοίξε τὴν καρυδένια πόρτα,
ἔχω δυὸ λόγια νὰ σοῦ πῶ, νὰ σὲ βαριζετάσω:
—Κόρη μ' πού πάει ἡ μάννα σου, πού πάει ὁ μπαμπᾶς σου;
—Ἡ μάννα μου πάει στὴν ἐκκλησιά, πατέρας μ' στὸ πα-
[ζᾶρι,
τὰ δυὸ ἀδερφάκια μ' στὸ σκολεῖδ σένα χαρτί διαβάζουν
κίγῳ κοιμάμαι μοναχὴ ἀπάνου στὸ κρεβάτι.

53

—Γιὰ ἰδέστε τὸ μαργιότικο καὶ τὸ μαργιολισμένο
πού σέρνει τὸ φεσάκι του τὰ νὰ εἶναι μεθημένο.
—Δὲν εἶμαι ἐγὼ μαργιότικο καὶ οὐδὲ μεθημένο,
ἡ ἀγάπη μὲ βαλάντωσε κείμαι βαλαντωμένο.
—Ζαχαροζυμωμένη μου μὲ μέλι καὶ μὲ ζάχαρ'
τὸ ζάχαρ' πού μὲ πότιζες ὅσο νὰ σ' ἀγαπήσω
καὶ τώρα πού σ' ἀγάπησα θέλω νὰ σὲ λησμονήσω.
Σπάρντα κίτρινα φλουριά σὲ μιὰν κλωστή μετάξι
γιὰ κάρ' τα ρούζα μὴ βραδιά, τᾶλλα φωτιά ἔς τὰ κάψη.
Σᾶφίνω κόρη μ' καὶ ἔχε γειά.—Καὶ στὸ καλὸ λεβέντη μ'
ᾶρα καλὴ λεβέντη μου καὶ νὰ καλοστρατίσεις
καὶ πάλι θὰ μὲ θυμηθεῖς καὶ πίσω θὰ γυρίσεις.
—Ἐδῶ πού θὰ πάω, κόρη μου, κοράσι δὲν πηγαίνει,
'Ἐκεῖ εἶναι τὸ ἄρκοι ἀνύπαντροι καὶ οὐδὲ ραβωνισμένοι.
—Θάρθῳ κίγῳ, λεβέντη μου, θάρθῳ κίγῳ κοντά σου
νὰ ριάνω δειπνῶ καὶ δειπνῶ, γιόμα νὰ γιοματίζεις,
νὰ στρώνω στὰ τριαντάφυλα, νὰ στρώνω στὰ λουλούδια.
—Βάλε ἀντρίκια ντυμασιὰ καὶ κόψε τὰ μαλλιά σου.

54

Θέλτε δεντριά μου ἀνοίξετε, θέλτε καὶ μαρθεῖτε,
στὸν ἥσκιο σας δὲν κάθομα, στὴ ρίζα δὲν πλαγιάζω,
μὲν καρτερῶ τὴν ἀνοίξη νάρθει τὸ καλοκαίρι
κάνοιξε ὁ γάβρος κ' ὄξια, νὰ ἡσκίωσεν τὰ λημέρια
νὰ βγοῦν τὰ στεροπρόβια καὶ τὰ παχιά κριάρια,
νὰ βγεῖ κ' ἡ Παναγιώταινα μὲ τὰ καλά κορίτσια,
μὲ τὰ καλά, μὲ τὰ ξανθὰ, μὲ τίς καλὲς τίς νύφες.

55

Κόρη μαργιολιά, κόρη μαργιολισμένη
χρόνον ἔπλενε τάντρα της τὰ ρουχίτσια,
χρόνον καὶ πέντε μῆνες
πλένει καὶ ἄπλωνε καὶ ὁμορφοκαματίζει,
παραπάτης καὶ φάνκε τὸ ποδάρι
λάμπει ἡ θάλασσα λάμπουν καὶ τὰ καράβια
—Κόρη μαργιολιά, κόρη μαργιολισμένη
κατέβασ' τὴν ποδιά καὶ σκέπασ' τὸ ποδάρι,
λάμπει ἡ θάλασσα λάμπουν καὶ τὰ καράβια.
—Καραδοκύλη, φώναξε, καραδοκύλη, λέγει,
καραδοκύλη Γκιμιτζή καὶ πρῶτα καπετάνε,
ἀφτὸν τὸ νιδ πού ἔχεται καὶ ἀφτὸ τὸ παλικάρια
κωπὴ νὰ μὴν τὸ δώσετε, κωπὴ καὶ παλαμάρι
μὴν τὸ μαθρίσει ὁ κορνιαχτός, τὸν ἀρχιτιάσει ὁ ἥλιος,
ὅσο νὰ πάω καὶ ν' ἀρθῶ καὶ πίσω νὰ γυρίσω
νὰ φέρω τᾶσπρα στὴν ποδιά καὶ τὰ φλουριά στὴν τσιόπη
καὶ δίνω καὶ σὲ ξαγορνῶ καὶ δίνω καὶ σὲ πέρνω.

56

Μάννα μ' μὲ κακοπάντρες καὶ μὲ δωκες στὸν κάμπο,
ἐγὼ τὸ κάμα δὲ δορῶ, νερὸ ζεστὸ δὲν πίνω,
ἐδῶ τρυγόνια δὲ λαλεῖ καὶ κούρκος δὲν τὸ λέει,
τὸ λὲν ἀηδονία στὰ βουνὰ καὶ πέρδικες σὶδὸν κάμπο,
τὸ λέει καὶ μιὰν Ἀγραφιώτισσα, τὸ λέει σὰ μυρολόγι.
Ποῖς ἔχει ἄντρα στὴν ξενιτιά καὶ γιὸν μὲς τὰ καράβια
ποτὲς νὰ μὴν τοὺς καρτερεῖ, ποτὲς μὴν παντεχένηι:
τρία καράβια βουλιάζαν, τὰ τρία ἀράδα ἀράδα,
γιομίζει ἡ θάλασσα παννιά κ' οἱ ἄκρες παλικάρια
καὶ μιὰ νυφούλα ταπεινή, πολὺ ταπεινωμένη
μαζώνει πέτρες στὴν ποδιά, λιθάρια στὸ μαντήλι,
πετροβολαῖ τὴ θάλασσα, πετροβολαῖ τὸ κύμα:
—Θάλασσα πικροθάλασσα καὶ πικροκυματοῦσα
πού μέφαρες τὸν ἄντρα μου μαζὶ μὲ τὰ παιδιὰ μου.
—Τί φταίγω ἐγὼ ἡ θάλασσα, τί φταίγω ἐγὼ τὸ κύμα
τὸν ἄντρα σου τὸν ἔχω ἐγὼ, ἐγὼ καὶ τὰ παιδιὰ σου.

57

Ὁ διάσμος καὶ ὁ βασιλικὸς καὶ τὸ μακεδονίσι
ἀφτὰ τὰ τρία μάλοναν καὶ ἀφτὰ τὰ τρία λέουν:
Γυρίζει ὁ βασιλικὸς καὶ λέει τὰ λουλούδια:
—Σωπᾶτε, βρωμολούλουδα, καὶ τόσο μὴν παινιέστε,
ἐγὼ εἶμαι ὁ βασιλικὸς πού μὲ τιμοῦν ὁ κόσμος,
πού μὲ τιμοῦν οἱ παπαδιές
στὴν ἐκκλησιά δὲ λείπω ἐγὼ ἀπ' τοῦ παπὰ τὰ χέρια.

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τὸ ἓνα, κ' ἓνα φρ. χρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ, πουλιοῦνται
στὰ γραφεῖα μας τὰκόλουθα βιβλία:

Τοῦ Ψυχάρη «Ταξίδι» καὶ «Ὀνειρο τοῦ
Γιαννίρη».

Τοῦ Πάλλη «Ἡλιος καὶ φεγγάρι».

Τοῦ Φωτιάδη Τὸ «Γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ἡ
ἐκπαιδευτικὴ μας ἀναγέννηση».

Τοῦ Ἐδδαλιώτη «Ἱστορίαι τῆς Ρωμοσύνης
καὶ «Μαζώχτρα, Βρουκόλακας κλπ.»

Τοῦ Φιλίντα Γραμματικὴ τῆς Ρωμείκης
γλώσσας (μὲρ. Α').

Τοῦ Λόγγου «Δάρνης καὶ Χλόη» (χαρτοδε-
μένο) μεταφρ. Ἡλ. Βουτιερίδη.

Τοῦ Σοφοκλεῖ Ἀίας. Μετάφρ. Ζήσιμου Σί-
δερη.

Τοῦ Κ. Πασαγιάννη «Μοσκιές» (Δηγήματα
50 ληπτὰ).

Ἡ ΛΙΛΙΑΔ, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν Ἀλιξ.
Πάλλη δρ. 3 καὶ φρ. χρ. 3 στὸ ἐξωτερικὸ.

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

*Ἐνα τυπογραφικὸ λάθος, σπουδαῖο, πού πρέπει νὰ
διορθωθεῖ. Στὸν κατάλογο τῶν Δημοτικιστῶν, πού δημο-
σιέψαμε στὸ 132 φύλλο, δὲ μῆκε τὸνομα τοῦ κ. Φώτη
Φωτιάδη, τοῦ σοφοῦ γιαιτροῦ καὶ συγγραφέα. Νὰ, λοιπὸν
κ' ἔνας μεγάλος δημοτικιστὴς, πού ἀξίζει γιὰ χίλιους ἀπὸ
κείνους πού δηλώσανε πὺς δὲ θέλουνε νὰ εἶναι καὶ νὰ νο-
μίζονται δημοτικιστὲς.

— Στὸν κατάλογο τοῦ κ. Ψυχάρη δὲ μῆκε καὶ ὁ
συνεργάτης μας κ. Δ. Σῆλος, μὰ καὶ πόσοι ἄλλοι ξεχα-
στήσανε! Λίγο ἀκόμα νᾶψαχνε κανένας, καὶ τοὺς 140
τοὺς ἀνέβαζε ὁμέσως σὲ χίλιους σαράντα, καὶ πάλι βλέ-
παμε.

— Ξέρετε μὲ ποιά προσόντα καταβαίνει κάποιος ὑπο-
ψήφιος βουλευτής; Μὲ τὴ φίλα τοῦ Ντεληγιάννη! Τὸ
«Ἐμπρός», γράφοντας τίς προάλλες γι' αὐτὸν, ἔλεγε πὺς
κάποτε, σὲ κάπιο τσιμποῦσι, ὁ Ντεληγιάννης τὸν ἀπο-
κάλεσε «πολύτιμον φίλον». Αὐτὸ φτάνει γιὰ νὰ μᾶς τότε
στεῖλουν οἱ συμπατριῶτες τοῦ μεθαῦριο νικητῆ καὶ τρο-
πιοῦχο στὴ Βουλῆ!

— Στὸ ἴδιο καλοῦπι τοῦ ἀπολύτου μου φίλου χύθη
καὶ τὸ παρατσούκλι πού δώσανε οἱ «Ἀθῆνες» στὸν κ. Ι.
Μ. Δαμβέργη. Γιὰ τίς «Ἀθῆνες» ὁ κύριος αὐτὸς εἶναι ὁ
σοβαρότερος τῶν εὐφυσολόγων, ὅπως γιὰ μᾶς ὁ κ. Πάπ
εἶναι ὁ σαχλότερος τῶν σοβαρῶν.

— Μὲ τὸν κ. Μεταυσῆ, πούναί καὶ συντρομητής
μας, δὲν ἔχουμε κανένα παράπονον γιὰ ὅσα εἶπε. Μίλησε
ὁ ἄνθρωπος σὰ γιαιτρός καὶ δὲ μποροῦσε ἀλλιώτικα νὰ μι-
λήσει.

— Σὰ γιαιτρός ὀνειρεύεται νὰ μιλήσει μὴ μὲρα καὶ
ὁ ἀγαπητός μας—συντρομητής καὶ αὐτός— κ. Με-ἴλαος
Σακίρραφος. Αὐτὸς ὅμως εἶναι λίγο πὺς ἄγριος. Γιὰ νὰ
μιλήσει, λέει, περιμένει νὰ πεθάνει πρῶτα κανένας δημο-
τικιστὴς γιὰ νὰ τοῦ κάνει νεκροψία καὶ νὰ δεῖ ποιά ὀλ-
λοῖωσι, ἔχουν πάθει τὰ ἐγκεφαλικά του κύτταρα.

— Ποῖς ἀπὸ μᾶς, γιὰ χάρη τῆς Ἐπιστήμης, πού
τόσο θὰ ὀφειλῆται ἀπὸ τὴν ἑμιλία τοῦ κ. Σακίρραφου,
θίποφασίσει ναῦτοχτονήσει;

— Μαῦρο καὶ στὸν «Κύκλωπα» τοῦ Εὐριπίδη! Ἡ
«Ἐσπερινὴ» τὸν καταψήφισε γιατί, λέει, ἀναφέρει ἓναν
λιμοκοντόρο, κ' οἱ ἀρχαῖοι δὲν εἶχαν λιμοκοντόρους.

— Σήμερα πού θὰ ἰ δεῖ πὺς ἔχει καὶ Τούρκους μέσα,
αρχαῖες Τούρκων, θὰ φριάζει. Θὰ μᾶς ζωνάζει πάλι
πὺς οἱ ἀρχαῖοι δὲν εἶχαν Τούρκους, μὰ θὰ τῆς ποῦμε
καὶ μεις πὺς οἱ ἀρχαῖοι δὲν εἶχαν οὔτε «Ἐσπερινές»,
οὔτε Τ ο υ ρ κ ο κ ρ ι τ ι κ ο ῦ ς.

— Δὲν εἶτανε δὲ καὶ καμιά ἀνάγκη νᾶφωναίξει πὺς βε-
δηλώνεται ὁ Εὐριπίδης καὶ νὰ καλέσει καὶ τὴν ἑθνοφρουρὰ
—τοὺς φοιτητὲς δηλ.—στὰ ὄπλα.

— Βεδηλώνεται ὁ Εὐριπίδης ἀπὸ τὴν μετάφραση τοῦ
«Κύκλωπα»! Ὑψίστε Θεε! Μὰ τότε τί ἔπαθε ὁ καημένος
ὁ Ἀριστοφάνης ἀπὸ τὴν μετάφραση τῶν Ἀ' Ἐκκλησιαζου-
σῶν καὶ τῆς «Λυσιστράτης»; Μήπως θὰ μᾶς πείτε πὺς
μεταμορφώθηκε σὲ οὐρητήριον; Μὰ τότε δὲν ἔπρεπε νὰ
παραταθῶνε στὸ Δημ. Θέατρο, ἀλλὰ στὴν πλαϊνὴ τοῦ
παράγκα μὲ τὰ π ε ν τ ᾶ λ ε π τ α καὶ τὰ δ ε κ ᾶ λ ε π τ α.

— Ἐτσι πρέπει νὰ διαβαστοῦνε μερικὸι στίχοι τοῦ
«Φάουστ» πού κακοτυπώθηκαν στὸ περασμένο φύλλο:
«Ὡ ναί, οἱ γυαλιστεροὶ σας ὄλογοι πού στολίζα
αυτοὺς πλέκετε στῆς ἀνθρωπότης τὰ ξ ε σ κ λ ἰ δ ἰ α.

«Καὶ πρὶν στοῦ δρόμου φτάσει τὰ μισά...»

Ο ΙΔΙΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ

ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 82

ΑΒΚΕΤΑΙ 3—5 Μ.